

ת"פ 43105/04/17 - מדינת ישראל נגד לואי מוחסן,

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 43105-04-17 מדינת ישראל נ' מוחסן
לפני כבוד השופט אמיר טובי
המאשימה
נגד
הנאשם
לואי מוחסן,

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אמיר אוליאל

ב"כ הנאשם: עו"ד גב' ראניה סרוג'י

הנאשם בעצמו

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודייתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש (כתב האישום המתוקן ייקרא להלן: "**כתב האישום**"). העבירה בה הורשע הנאשם הנה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 13.4.2007 במהלך שיחה שהתקיימה בין הנאשם לבין חברו, פאדי בכר דיאב (להלן: "**פאדי**"), סיפר לו הלה על אודות סכסוך שהתגלע בינו לבין אחד, סוהייב מוחסן (להלן: "**סוהייב**"). במהלך אותה שיחה, התקשר סוהייב לפאדי וביקש לשוחח עמו על הסכסוך. הנאשם נטל את הטלפון לידיו כדי לשוחח אף הוא עם סוהייב על אודות הסכסוך אך סוהייב בקש ממנו שלא להתערב. ג'ש (להלן: "המתלונן") אשר שהה אותה עת עם חברו סוהייב, נטל לידיו את מכשיר הטלפון מסוהייב על מנת לשוחח עם הנאשם. בין הנאשם למתלונן התנהל דין ודברים שכלל חילופי צעקות, ובהמשך הנאשם אף הזמין לביתו את המתלונן, על מנת לבוא עמו בדברים. מספר דקות לאחר מכן, הגיע המתלונן ברכבו סמוך לביתו של הנאשם, שם המתין לו הנאשם. המתלונן עצר את רכבו ליד הנאשם, אשר הכניס את ידו מבעד לחלון הפתוח שסמוך למושב הנהג, ודקר את המתלונן באזור בטנו השמאלית התחתונה, באמצעות חפץ חד שאחז בידו. לאחר מכן ניסה שוב הנאשם לדקור את המתלונן באמצעות החפץ החד כאמור, אך המתלונן סגר את החלון והנאשם גרם באמצעותו לשריטות בחלון הרכב ובדלת הנהג. המתלונן נמלט מהמקום בנסיעה, עד שהבחין באחר שעבר במקום, ביקש את

עמוד 1

עזרתו, וזה פינה אותו למוקד רפואי בטמרה. משם הובהל המתלונן לבית החולים רמב"ם בחיפה, שם נותח ואושפז למשך 6 ימים.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן פצע דקירה באורך של כ-3 ס"מ, קרע בדופן המעי הדק בקיר הקדמי ובקיר האחורי באורך של כ-40 ס"מ ו-60 ס"מ וכן המטומה במעי הדק עם דימום פעיל באורך 50 ס"מ.

3. תחילה כפר הנאשם במיוחס לו, ועל כן התקיימה ביום 6.9.2017 ישיבת הוכחות בתיק, במהלכה נשמעו שני עדי תביעה - המתלונן וסוהייב. בהמשך, הודיעו הצדדים ביום 10.1.2018 כי הגיעו להסדר טיעון כמפורט לעיל.

4. בהמשך להרשעתו, ונוכח גילו של הנאשם, יליד 1998, וחובת התסקיר המעוגנת בדין, נתבקש שירות המבחן לערוך תסקיר בעניינו בטרם שמיעת הטיעונים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

5. בתסקיר שירות המבחן מיום 7.3.2018 נסקרו הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. מדובר בצעיר כבן 20 מטמרה, שסיים 12 שנות לימוד, במסגרת היחידה לקידום נוער ללא כל הרשעות קודמות בפלילים.

6. בהתייחס לעבירה נשוא תיק זה, התרשם שירות המבחן כי הנאשם קיבל על עצמו אחריות חלקית למעשיו וכי הוא נוטה למזער את חלקו באירוע. לדברי הנאשם, המתלונן וחברו הגיעו לביתו, שם התפתחה תגרה במהלכה אחז המתלונן בראשו של הנאשם בידיו, והלה מתוך רצון להגן על עצמו הרים ברזל שהיה על הרצפה והתכוון להכות את המתלונן ברגלו אך בטעות דקר אותו בבטנו.

יוער כי בפתח ישיבת הטיעונים לעונש נמסר מפי הסנגור כי התיאור שנרשם מפי הנאשם לאירוע נשוא הדיון שונה מהמתואר בכתב האישום וכי בשיחה עם הנאשם הוברר כי הוא לא הובן נכון וכי הנאשם עומד על הודאתו בעובדות כפי שהן מפורטות בכתב האישום.

לצד זאת, צוין כי הנאשם מצר על מעשיו וכי נערך הסכם סולחה בין הצדדים בסיוע וועדת סולחה מקומית בעיר טמרה.

7. בבואו להעריך את הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד והסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן כי ברקע למעשיו הפסולים של הנאשם עומדים קשיים רגשיים, כגון קושי בהפעלת שיקול דעת הולם במצבים עמוסים רגשית וקושי בוויסות דחפים כאשר הוא חש איום או חרדה. עוד צוין כי הנאשם מגלה קושי להכיר בקווי אישיותו אשר תרמו להשתלשלות העניינים ולמעורבותו בפלילים.

שירות המבחן התרשם מקיומו של קושי אצל הנאשם לשתף פעולה עם גורמי הטיפול, כפי שבא לידי ביטוי

בביטולי פגישות בהליך האבחון וכן בקושי לשתף בנסיבות שהובילו את הנאשם להתנהגותו. עוד הוסיף שירות המבחן כי ניכר כי הנאשם נוטל אחריות חלקית על מעשיו, והכרה בפסול שבהם.

נוכח האמור, התרשם שירות המבחן מקיומה של רמת מסוכנות נמוכה להישנות עבירות דומות בעתיד.

8. יחד עם זאת, בשל קשייו של הנאשם לקחת אחריות מלאה ובוגרת על מעשיו ובשל קשייו לשתף פעולה עם גורמי הטיפול, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית בעניינו. תחת זאת, המליץ לגזור על הנאשם ענישה מוחשית בדמות מאסר, אשר תרוצה בדרך של עבודות שירות, ותהווה עבורו סנקציה מחמירה ותבהיר לו את תוצאות מעשיו. בנוסף, הומלץ לחייב את הנאשם בפיצויים לטובת המתלונן כדי לחדד עבורו את המחיר על מעשיו הפסולים.

ראיות הצדדים לעונש

9. במסגרת הראיות לעונש, הציגה המאשימה מסמכים רפואיים בעניינו של המתלונן (מע/1).

מטעם הנאשם הוגשו אסופת מסמכים רפואיים המעידים על תאונת דרכים קשה בה היה מעורב בשנת 2014 (נע/1). כמו כן הוצג מסמך מאת פסיכולוג שנפגש עם הנאשם חמשה מפגשים בחודשים 12/2013 - 1/2014 (נע/2) וכן תצהיר מטעם המתלונן בדבר הסולחה שנערכה בין הצדדים (נע/3), הסכם סולחה (נע/4) ושני מכתבי המלצה בעניינו של הנאשם (נע/5).

טיעוני המאשימה לעונש

10. בטיעוניה, ציינה המאשימה כי הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בעניינו הם האוטונומיה האישית ושלמות גופו של אדם.

11. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, הדגישה המאשימה את העובדה שהנאשם בחר להזמין את המתלונן אליו הביתה, וכי עשה שימוש בנשק קר שעה שהכניס את ידו דרך חלון הרכב ודקר את המתלונן. נאמר כי הנאשם יכול היה, אילו רצה, להימנע מהסיטואציה כליל.

12. המאשימה הפנתה לכך שהדרך בה בחר הנאשם לפתור את הסכסוך בדרך של אלימות באמצעות נשק קר, הפכה להיות שכיחה למדי. בהקשר זה הציגה המאשימה אסופת פסיקה המשקפת לגישה את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, בהם הוטלו עונשי מאסר בפועל הנעים בין 34-50 חודשים. נוכח האמור, ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה כאן נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל.

13. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, צוין כי חרף גילו הצעיר של הנאשם והעובדה שהינו נעדר עבר פלילי, הרי שחומרת העבירה מחייבת הטלת מאסר מאחורי סורג ובריח. המאשימה הדגישה כי גילו הצעיר והעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי אינם מקנים לו חסינות מפני ענישה ממשית.

14. המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן תוך שציינה כי עולה הימנו כי הנאשם לוקח אחריות חלקית

בלבד על מעשיו ונוטה למזער את חלקו באירוע. אף שירות המבחן נמנע מהמלצה על אפיק שיקומי ובסופו של דבר המליץ על הטלת ענישה מוחשית בדמות מאסר.

15. לאור האמור, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם מאסר בפועל המצוי ברף הנמוך של מתחם העונש שהוצע על-ידיה, וכן מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

טיעוני ההגנה לעונש

16. בטיעוניה לעונש, הדגישה ב"כ הנאשם כי מדובר בצעיר, נטול עבר פלילי המצוי בתחילת דרכו, מי שהיה מעורב באירוע פסול ומבין כיום את הפסול שבמעשיו. נאמר כי האלימות, השימוש בסכין, התגובה המהירה והלא פרופורציונלית, הם בבחינת התנהגויות פסולות שבית המשפט נדרש לעקור מן השורש. יחד עם זאת על בית המשפט לבחון את השאלה באם שליחתו של הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח היא הדרך היחידה על מנת לחדד בעבורו את המשמעות הפסולה של התנהגותו. לשיטת ההגנה קיימת דרך חלופית שיש בה כדי להשיג את המטרה ולהיטיב עם החברה בכללותה. נאמר כי מאסר עשוי להשפיע בצורה שלילית על חייו של הנאשם ולגרום לו לקשיי שיקום בעתיד.

17. ב"כ הנאשם הדגישה כי מדובר באירוע נקודתי וחריג שאינו משקף את אורחות חייו של שולחה. נטען כי מבלי להמעיט מחומרת מעשיו של הנאשם, יש ליתן את הדעת לרקע של אותם מעשים כאשר הנאשם הכניס את עצמו לוויכוח לא לו, התערבות שהוא מבין כיום כי היא שגויה.

18. בסיכומו של דבר, בקשה ב"כ הנאשם את בית המשפט לאמץ את המלצת שירות המבחן, ליתן לה משקל משמעותי, ולהטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

דבר הנאשם

19. בדברו האחרון הביע הנאשם צער על מעשיו, ציין כי טעה והוסיף כי זו ההסתבכות הראשונה והאחרונה שהוא נקלע אליה.

דין והכרעה - קביעת מתחם הענישה ההולם

20. בקביעת מתחם העונש ההולם יש לבחון שלוש אמות מידה: הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם; מדיניות הענישה הנהוגה; וכן נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות בסעיף 40ט לחוק העונשין (בע"פ 8641/12 סעד נגד מ"י [5/8/13]; ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל, [17/6/16]).

קביעתו של מתחם העונש ההולם - המגלם הכרעה ערכית - מתבצעת בהתאם לעקרונות ההלימה, קרי, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם, לבין מידת העונש המוטל עליו.

21. פעמים רבות שב והתריע בית המשפט על האלימות הפושה בחברה, והדגיש את הצורך בהחמרת עונשם של הנוהגים באלימות כאמצעי ל"פתרון" סכסוכים. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009):

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה... זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

כן ראו, מן העת האחרונה, דברי בית המשפט בע"פ 6557/17 **אודי יהודה אוהיון נ' מדינת ישראל** (10.1.2018):

"בית משפט זה התבטא לא אחת בגנותה של "תת תרבות הסכין" והחומרה שיש לראות בשימוש בדקירת האחר כאמצעי ל"פיתרון" סכסוכים, ונתן ביטוי לכך בענישה משמעותית. לענייננו, יפים דברי כב' הנשיא מ' שמגר (כתוארו דאז) ב-ע"פ 652/90 יחזקאל ואח' נ' מדינת ישראל, פד"י מה(3) (705):

"תרבות הסכין יש לה נימות פסיכולוגיות משלה: היא בנויה בראש ובראשונה על הנכונות להשתמש בכלי מסוכן ואף קטלני כדי לחסל חשבונות ולהשליט יחס כבוד מדומה על-ידי הטלת אימה" (שם, בעמ' 712-713). איננו מתעלמים ממכלול נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המערער כפי שבאו לידי ביטוי בטיעוניה של באת-כוחו. אולם, בהתנהגותו גילה המערער התנהלות תוקפנית ואלימה כלפי המתלונן. ההלכה הפסוקה קבעה במקרים דומים, כי משדעתו של נאשם קלה לעשיית שימוש בסכינים ומכשירים חבלניים דומים, יוטל עליו עונש של מאסר ממשי לתקופה ארוכה (ראו: ע"פ 8583/96 מדינת ישראל נגד חולי [פורסם בבנו] (5.1.1997)).

22. התנהלותו של הנאשם והאלימות בה נהג במתלונן, כאשר דקר אותו בחפץ חד, הנה חמורה. מדובר בעבירה שהמחוקק ראה לקבוע בצדה עונש מרבי של 14 שנות מאסר. הזמנת המתלונן על ידי הנאשם לביתו, ודקירתו המידית, מבעד לחלון ובעודו ישוב ברכב, מצביעה על כוונה שהבשילה בלבו של הנאשם לפגוע במתלונן ולא על פרץ של כעס רגעי וספונטני. העובדה שהנאשם לא חדל ממעשיו לאחר הדקירה וניסה לדקור את המתלונן שוב, מוסיפה נדבך של חומרה להתנהלותו הפסולה. רק תושייתו של המתלונן, אשר סגר את חלון הרכב ונמלט מהמקום, מנעה פגיעה חמורה יותר, ואפשר חלילה, אבדן חיים.

אף הדקירה הבודדת של המתלונן בבטנו עלולה היתה להסתיים בתוצאות קשות הרבה יותר. למרבה המזל נזקיו "הסתכמו" בפצע דקירה, קרעים והמטומה במעי הדק, אשר הצריכו ניתוח ואשפוז למשך 6 ימים.

23. זאת ועוד, העובדה שהנאשם התערב בסכסוך שאינו נוגע אליו ישירות מלמדת יותר מכל על התנהגותו לא שקולה ופזיזה המאפיינת אותו, כפי שהצביע שירות המבחן בתסקירו. העובדה שחרף מעורבותו השולית בסכסוך בין הניצים, בחר הנאשם לנקוט באלימות כה חמורה כלפי המתלונן מחדדת את הבעייתיות בהתנהלותו באירוע נשוא הדיון.

24. עיינתי בפסיקה אותה הציגו בפניי הצדדים וסבורני כי היא מצביעה בעיקר על מנעד רחב של ענישה, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה. הפסיקה אותה הציגה ב"כ המאשימה עניינה מקרים חמורים מהמקרה נשוא הדיון דכאן, ומתייחסת לנאשמים בעלי עבר פלילי. מנגד הפסיקה אליה הפנתה ההגנה אף היא אינה רלוונטית, באשר מרביתה המכרעת אינה מתייחסת למעשי דקירה, הגם שדובר בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. אעיר במאמר מוסגר כי הסנגורית הפנתה, בין היתר, לת"פ (חי') 544-01-13 **מדינת ישראל נ' נעאמנה** שם השית בית המשפט המחוזי על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לצד עונשים נלווים, בגין דקירת הנאשם את המתלונן שם, דקירה אחת בבטנו. אלא שראוי היה שהסנגורית המלומדת תפנה את בית המשפט לכך שבית המשפט העליון התערב בגזר הדין, החמיר את עונשו של אותו נאשם והעמיד אותו על 12 חודשי מאסר בפועל.

25. סיכומי של דבר, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצועה ולמדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, אני רואה להעמיד את מתחם העונש הראוי בטווח שבין 12-36 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

גזירת העונש בתוך המתחם

26. בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ראיתי להביא בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם שהיה בן פחות מ-19 שנים בעת ביצוע העבירה. בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.6.2013) עמד בית המשפט על האבחנה בין קבוצת "הבגירים הצעירים" שגילם נע בין 18-21 שנים לבגירים המבוגרים יותר. נאמר כי על דרך הכלל, יכולתו של "בגיר צעיר" לכלכל בתבונה את מעשיו ולהימנע מלקיחת סיכונים ומפעולות פיזיות, היא פחותה יותר לעומת בגירים מבוגרים יותר. לפיכך, נקבע כי יש להתחשב לקולא במאפייניה הייחודיים של קבוצה זו וליתן משקל רב לשיקול השיקום.

בענייננו, מדובר אמנם בצעיר שהיה בן פחות מ-19 שנים בעת ביצוע העבירה. יחד עם זאת, יש לשים לב לכך שאף שירות המבחן לא בא בכל המלצה טיפולית או שיקומית לגביו.

27. נתון נוסף אותו יש להביא בחשבון לקולא מתבטא בעברו הנקי של הנאשם. מדובר במי שאין לחובתו הרשעות קודמות וזוהי הסתבכותו הראשונה בפלילים. עובדה זו, בצירוף גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה מובילים למסקנה כי יש להטיל עליו מאסר לתקופה המצויה ברף התחתון של מתחם העונש שנקבע.

28. בנוסף, בבואי לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך המתחם אני רואה לקחת בחשבון את הודייתו בעבירה שיוחסה לו. נכון הוא שבפני קצינת המבחן נטל הנאשם אחריות חלקית על מעשיו ואף ניסה למזער את חלקו באירוע, יחד עם זאת בדיון בפניי חזר הנאשם ונטל אחריות מלאה על מעשיו כפי שפורטו בכתב האישום. לא נעלמה מעיני העובדה שהודייתו של הנאשם באה לאחר שנשמעה עדותם של המתלונן ושל סוהייב. במובן זה לא מדובר בהודאה שניתנה עוד בתחילת הדרך ואשר היה בה כדי לייתר את עדתו של המתלונן ושחזור האירוע הטראומטי, על ידו. יחד עם זאת, הונח בפניי תצהיר עליו חתם המתלונן (נע/3) ובו ציין כי אין לו כל טענות ביחס לנאשם וכי הוא אינו מעוניין בפיצוי כספי הימנו.

בנוסף, הבאתי בחשבון את הסכם הסולחה שנכרת בין המשפחות, אם כי לא ראיתי לייחס לו משקל

מכריע.

29. לא ראיתי לקבל את המלצת שירות המבחן, להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות בלבד, וזאת לאור חומרת העבירה ותוצאותיה, ומדיניות הענישה הנהוגה בכגון דא. כבר נפסק לא אחת כי המלצת שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה - ובית המשפט לעולם נדרש להתחשב במכלול השיקולים והאינטרסים הצריכים לעניין, שהם רחבים ומקיפים יותר ואינם מצטמצמים לאינטרסים האישיים של הנאשם העומד בפניו. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 3183/16 **שלמה עופרי נ' מדינת ישראל** (8.3.2017):

"אין בידינו לקבל את טענת המערער, לפיה היה מקום להטיל עליו ענישה מקלה יותר ולהסתפק בגזירת עונש שירוצה בעבודות שירות בהתאם להערכת שירות המבחן. לעניין זה ידועה ההלכה לפיה תסקיר שירות המבחן, על אף הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו (ע"פ 4472/16 עווד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (15.6.2016); ע"פ 6560/15 סריס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (2.5.2016); ע"פ 2032/15 ממנ נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 22 (11.8.2015); ע"פ 6341/14 בן איטשי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (8.7.2015); בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (29.6.2005))."

30. על יסוד מקבץ השיקולים שמניתי לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי התקופה בה היה נתון במעצר מיום 13.4.2017 ועד ליום 13.6.2017 וכן מיום 9.2.2018 ועד ליום 12.2.2018.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון ויורשע בגינה.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ שישולם בחמישה שיעורים חודשיים שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ כל אחד החל מיום 1.5.2018 ובראשון לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא יסולק במלואו או במועדו יעמוד כל סכום הקנס לפירעון מיידי בצירוף ריבית פיגורים הנהוגה עפ"י דין.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר שהוטל עליו ביום 22.4.2018 שעה 09:00 בבית המעצר קישון כשברשותו תעודה מזהה. התנאים המגבילים החלים על הנאשם כיום, ימשיכו לחול לגביו עד לתחילת ריצוי מאסרו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ח, 26 מרץ 2018, בנוכחות הצדדים.